

ΟΙ ἄλλοι...

Μπορεί μὲν ὁ Χρῆστος τῆς δόξης, ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ νὰ Σταυρωθῆκε, ἀρξὴν Σταυρωθῆκε ἐπὶ Ποντίου Πιλάτου καὶ ὄχι ὑπὸ Ποντίου Πιλάτου. Ἡ πρόθεση ἐπὶ, σημαίνει ὅτι ὁ Χρῆστος σταυρώθηκε στὸν καιρὸ ποῦ ἦταν διοικητὴς τῆς περιοχῆς ὁ Πιλάτος, ἀρξὴν ὄχι ἀπὸ τὸν Πόντιο Πιλάτο.

Αὐτοὶ ποῦ σταύρωσαν τὸν Χρῆστο εἶναι ἄλλοι ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι δέχθηκαν ἀπὸ τὸν Χρῆστο τότες καὶ τότες ἐβερχεσίες καὶ κανεῖς τοὺς δὲν μπόρεσε νὰ ἀντιδράσει. Κανεῖς δὲν μπόρεσε νὰ διαμαρτυρηθεῖ. Κανεῖς δὲν εἶχε τὴν δύναμη νὰ διατυπώσει τὴν ἀπομὴ του. Κανεῖς δὲν μπόρεσε νὰ ἐκφράσει τὴν ἀπορία

γὰ τὴν καταστροφὴ τοῦ ἐβερχέτου του. Ὅσοι τοὺς οἱ ἄνθρωποι ἐβερχετιμένοι, φίλοι ἢ μαθητὲς τοῦ Χρῆστου ἀφῆσαν τὸν ἑαυτὸ τοὺς νὰ πάρει τὴν ἴδια θέση αὐτῶν ποῦ ζήλευαν, φθονοῦσαν καὶ μισοῦσαν τὸν Χρῆστο γιὰ τὰ ἔργα ποῦ ἔκανε καὶ δὲν μποροῦσαν αὐτοὶ νὰ φθάσουν.

Ὅλοι μαζί ἐσταύρωσαν τὸν Κύριο (Ποῦξ.4.25-27). Ὅσοι ἦσαν συνένοχοι γιὰτὶ ἦσαν δεῖσσοὶ ἢ συμφεροντολόγοι.

Δεῖσσοὶ μὲν γιὰτὶ δὲν μποροῦσαν νὰ ἀπαρξῆραζοῦν ἀπὸ τὴν σκέψη τοῦ ὄχθου, «ἔτσι κανοῦν οἱ ἄλλοι...»

Θέλει πολὺ δύναμη γὰ νὰ μπορέσεις νὰ μὴ κανεῖς ὅτι κανοῦν οἱ ἄλλοι. Θέλει ποσὸ τῶρημ γὰ νὰ μπορέσεις νὰ ξεφύγεις ἀπὸ τὴν καταστροφικὴ πορεία τῶν ἀρξῶν. Θέλει δύναμη καὶ τῶρημ, διότι μέσα μας κορυαρχεῖ περισσότερο τὸ τί ρέζοῦν ἢ τί θὰ ποῦν καὶ πῶς θὰ μᾶς ἀντιμετωπίσουν οἱ ἀρξῶι καὶ ρηγότερο τὸ τί εἶναι σωστό καὶ ἀρξῆθῆς.

Ὅσος ἐκεῖνος ὁ ὄχθος ποῦ ἦταν μπροστά στὴν ἀδίκη καταδικαί τοῦ Χρῆστου ἦξερε ὅτι αὐτὸ ποῦ συνέβαινε δὲν ἦταν δίκαιο. Ὅσοι ἦξεραν ὅτι Αὐτὸς ποῦ καταδικαίετο στὸν διὰ Σταυροῦ θάνατο ἦταν ἀθῶος, ἀρξὴν δὲν εἶχαν τὴ δύναμη νὰ ξεπεράσουν τὴν γνώμη τῶν ἀρξῶν. Ὅσοι ἐσκέφτοντο ὅτι αὐτὸ ποῦ γίνεται εἶναι ἀδικο, ἀρξὴν κανεῖς δὲν τολμοῦσε νὰ μὴν κανεῖ αὐτὸ ποῦ κανοῦν οἱ ἄλλοι. Κανεῖς δὲν ἦθελε νὰ ἀποτελέσει τὴν ἐξαιρέση, κανεῖς δὲν ἐπιθυμοῦσε νὰ ξεχωρῆσει, κανεῖς δὲν τορξμοῦσε νὰ ἐκφράσει αὐτὸ ποῦ ἦξερε, γιὰτὶ δὲν εἶχε τὴν δύναμη νὰ σταθεῖ ἀντιμέτωπος μὲ αὐτὸ ποῦ κανοῦν οἱ ἀρξῶι.

Τὸ ἀρξῶ δὲ σκέρσος τῆς σταύρωσης τοῦ Χρῆστου ἦταν τὸ συμφεροντολογικὸ μέρος. Ὅχι τὸ ἠρξικὸ συμφεροντολογικὸ, ἀρξὴν τὸ πνευματικὸ. Δηλαδὴ δὲν ἦθελεν νὰ τοὺς δείχνουν μὲ τὸ δάχτυλο οἱ Ραβῖνοι, οἱ Φαρισαῖοι καὶ ὄρσο οἱ ἀρξῶι. Δὲν ἦθελεν νὰ στιγματισθοῦν ὅτι διαφωνοῦσαν μὲ τὴν γνώμη τῶν ἀρξῶν ἢ τῶν ἰσχυρῶν. Δὲν μποροῦσαν νὰ ἰσοχάσουν στὴν ἰδέα ὅτι θὰ χάσουν τὸν ἔπαινο τῶν ἀρξῶν. Ἦθελεν νὰ κολακεῦονται ἀπὸ τοὺς ἄλλοὺς ἔστω καὶ ἂν γνώριζαν ὅτι ἄλλοῦ εἶναι ἡ ἀλήθεια.

Εἶναι ποσὸ μεγάλο τὸ κακὸ γὰ ἕναν ραὸ ὅταν σκέπτεται ὅπως σκέπτονται οἱ ἀρξῶι καὶ ὄχι ὅπως εἶναι τὸ σωστό. Εἶναι μεγάλη ἢ ζιμιά γὰ ἕναν ἄνθρωπο καὶ γὰ ὁμάδες ἀνθρώπων ὅταν δὲν ἔχουν τὸ θάρρος νὰ ποῦν τὸ σωστό γιὰτὶ φοβοῦνται ἢ γιὰτὶ ὑπορξογίζουν τὴ γνώμη τῶν ἀρξῶν καὶ τὴν περιφρόνηση τῶν ἰσχυρῶν. Μὲ τέτοιες σκέψεις ὄχι μόνο δὲν μπορεῖ κανεῖς νὰ προοδεῦσει ποτέ, ἀρξὴν γίνεται μιμητὴς ὄρων ἐκεῖνων ποῦ ἐβρῆπαν τὴν Ἀρξῆθεια νὰ σταυρώνεται καὶ δὲν εἶχαν τὴν τῶρημ νὰ ἐκφράσουν τὴν γνώμη τοὺς, γιὰτὶ ὑπερξογίζαν τὴν γνώμη τῶν ἀρξῶν ἢ γιὰτὶ δὲν ἦθελεν νὰ τὰ χαρῆσουν μὲ τοὺς ἰσχυροὺς τῆς ἐποχῆς τοὺς.

Ἔτσι ὅμως γινόμεσθε καὶ πάρσι οἱ Σταυρωτῆς τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, οἱ Σταυρωτῆς τῆς Ἀρξῆθειας.

ΠΩΣ ΣΚΕΠΤΟΜΑΣΤΕ ΚΥΡΙΕ;

Κύριε, και Λόγε του Θεού. Έσύ πού μόνο μ' ένα Σου λόγο «είπες και έγινήθησαν» όλα τα θαυμαστά και μοναδικά δημιουργήματά Σου.

Έσύ πού ο λόγος σου έχει ρήματα ζωής αιωνίου και όχι καλολογίες ή ήθικισμούς.

Έσύ πού με τόν λόγο Σου έφώτισες τά μωρά αυτού του κόσμου και τά έκανες σοφά και θαυμαστά.

Έσύ Υιέ και Λόγε του Θεού, πού έγινες άνθρωπος και καταδέχθηκες να μαστιγωθείς, να έμπτυσθείς, να φορέσεις γλαυδάκι και ακάνθινο στεφάνι και πάνω από τόν Σταυρό να μή πεις κανέναν βλάσφημο για μάς λόγο, παρά μόνο τό **Πάτερ, άφες αυτοίς ού γάρ οίδασι τί ποιούσι.**

Έσύ Κύριε δές και τήν δική μας στάση. Δές και τά δικά μας λόγια. Δές και τίς δικές μας σκέψεις κι έλα σέ παρακαλούμε να μάς τά μεταμορφώσεις. Να μεταποιήσεις τά λόγια μας σέ δικά Σου λόγια και τίς σκέψεις μας σέ δικές Σου σκέψεις.

Κύριε, δέν έχουμε τή δύναμη για να σκεφτόμαστε όπως θέλεις Έσύ και ούτε να μιλάμε για να δοξάζεται τό άγιο Όνομά Σου. Έμεις Κύριε είμαστε δέομοι τών παθών και τών επιθυμιών μας. Θέλουμε να ξεφύγουμε, αλλά μάς άρέσει να μιλούμε για να μάς προσέχει ο κόσμος κι επιθυμούμε να σκεφτόμαστε όπως σκέφτονται και όλοι οι άλλοι για να μή χάσουμε τόν έπαινο τών ανθρώπων, για να μή θεωρηθούμε αναχρονιστικοί και έξωπραγματικοί.

Ακόμη και στά πνευματικά θέματα πιο πολύ υπολογίζουμε τήν γνώμη τών άλλων «καλών ανθρώπων», παρά τήν Αλήθεια τών Λόγων Σου. Γεμίσαμε μ' έντάλματα ανθρώπων και χάσαμε τά ζωοποιά σου Λόγια.

Κύριε σώσε μας από σκέψεις έμπαθείς κι από τά λόγια του θανάτου και ζωοποίησέ μας με τόν δικό Σου Λόγο. **Αμήν.**

ΑΡΧΑΙΟΕΛΛΗΝΙΚΟ ΓΕΡΟΝΤΙΚΟ

«Άς πράττουμε τό κάθε τι για να προετοιμασθούμε για τήν άλλη ζωή. Έτσι αυτά πού μάς βοηθούν προς αυτήν τήν ζωήν πρέπει και να τά αγαπούμε και να τά επιδιώκουμε με όλη μας τήν δύναμη. Αλλά όμως πού δέν φθάνουν προς εκείνη τήν ζωή, να τά περιφρονούμε ως ανάξια λόγου». (Μ.Βασιλείου Προς τοίς νέους... Ε.Π.Ε. τομ. 7. 319)

6ο ΧΡΗΣΙΜΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

«Τας ήδονας θήρευε τας μετά δόξης».

Εκείνες τίς απολαύσεις να επιδιώκης, πού συνοδεύονται με καλή φήμη.

«Εύλαβου τας διαβολάς, κών ψευδεις ὄσιν».

Νά υπολογίζεις τίς κατηγορίες, ακόμη κι αν είναι ψευδείς. ^{Ισοκράτης}

Ένας πατέρας ζήτησε από τόν Άριστιππο να διδάξει τόν γιό του. Ό φιλόσοφος ζήτησε άμοιβή 500 δραχμές. Ό πατέρας θεώρησε υπερβολικό τό ποσό. «Με τόσα χρήματα», είπε, «θά μπορούσα να αγοράσω ένα ζώο». «Αγόρασε», είπε ο Άριστιππος, «κι έτσι θά έχεις δύο».

Ό τύραννος τών Συρακουσών Διονύσιος ρώτησε τόν Άριστιππο: **«Γιατί οι φιλόσοφοι επισκέπτονται τά σπίτια τών πλουσίων, ενώ οι πλούσιοι δέν πηγαίνουν στα σπίτια τών φιλοσόφων»;** Ό Άριστιππος αποκρίθηκε: «Γιατί οι φιλόσοφοι ξέρουν τί τοίς λείπει, ενώ οι πλούσιοι δέν ξέρουν».

Ό Διογένης βλέποντας κάποιον να δείχνει έρωτευμένος με μιά πλούσια γριά, είπε: **«Σ' αυτήν δέν κάρφωσε τά μάτια του, αλλά τά δόντια του».**

Πληροφορήθηκε ο Άριστοτέλης από κάποιον ότι μερικοί τόν έβριζαν. Ό φιλόσοφος απάντησε: «Καθόλου δέν με νοιάζει. Όταν είμαι άπών, δέχομαι ακόμα και να με μαστιγώνουν».

ΑΤΑΚΤΟΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΡΧΗΣ

Νομίζουμε πολλές φορές ότι χάνονται οι άμαρτωλοί και μάλιστα τους βλέπουμε και με κάποια περιφρόνηση, όχι στά λόγια αλλά στή σκέψη, λέγοντας μάλιστα και στούς άλλους «μά καλά μ' αυτόν ασχολείσθε ακόμη και χάνετε τόν καιρό σας». Κι όμως μπορεί ένας άμαρτωλός να χάνεται, αλλά ποτέ δέν χάθηκε και γι' αυτόν ή τελευταία εύκαιρία του «ληστού».

Ο άγ. Νεομάρτυς Γεώργιος ήταν ένας κακός οικογενειάρχης. Γεννήθηκε στήν Ν. Έφεσο τής Μ. Ασίας τό 1756. Όταν όμως μεγάλωσε και έκανε οίκογένεια, άρχισε να ζει μιά πολύ άσωτη ζωή. Ήτο 42 χρονών κι όμως ούτε τήν γυναίκα του δέν έσκέπτετο ούτε τά παιδιά του φρόντιζε. Τό μόνο πού έκανε ήταν να γυρίζει καθημερι-

νά στά καφενεΐα και τά καταγώγια τής περιοχής, να μεθά και να ζει γενικά μιά άσωτη ζωή.

Η γυναίκα του μέ τόση ύνεση, ειλάβεια και φόβο Θεού, όχι μόνο δέν τόν έβρισε, όχι μόνο δέν τόν περιφρόνησε, όχι μόνο δέν τόν έγκατέλειψε, αλλά μέ πολύ πόνο και μέ πολύ ύπομονή σήκωσε τόν σταυρό της. Κάθε τόσο γονάτιζε στό είκονοστάσι της και προσήχητο μέρα νύκτα να φωτίσει ο Κύριος τόν άνδρα της, τόν πατέρα τών παιδιών της.

Τά χρόνια περνούσαν, αλλά προκοπή καμμία. Σάν να μ'ήν έφθανε δέ αυτό ο Γεώργιος, χωρίς κανείς να τόν εκβιάσει, πάνω στή μέθη του πήγε στόν κοιτή και μπροστά στά μάτια τών άλλων

αγνήθηκε τήν πίστη του στόν Χριστό και δέχθηκε να περιτιμηθεί και να γίνει πλέον μουσουλμάνος.

Βέβαια μπορεί ο Θεός να άργεί αλλά δέν λημονεί. Έτοι κάποια μέρα άπάντησε στίς προσευχές τής συζύγου του. Άφρυνίζει τόν κοιμομένο άπό τήν άμαρτία νοϋ του κακού και άμαρτωλού κύρ-Γιώργη και τόν βάζει σέ σκέψεις και προβληματισμό. Δέν μπόρεσε όμως να άντέξει τό βάρος τής άταξίας του και φεύγει κρυφά στήν Σάμο. Θέλοντας όμως οί Τοϋρκοι να καταστρέψουν τήν νεόκτιστη Έκκλησία τής Ν. Έφεσου, είπαν ψέμματα ότι οί Χριστιανοί έφόνευσαν τόν Γεώργιο και τόν έθαψαν στά θεμέλια τής Έκκλησίας. Ήθελαν μάλιστα οί Τοϋρκοι να φονεύσουν κι όλους τούς Χριστιανούς. Βλέποντας οί Χριστιανοί τήν καταστροφή πού θα έγινετο έψαξαν βοήκαν τόν Γεώργιο και βεβαίωσαν στούς διοικητές του τόπου ότι ο Γεώργιος ζει και βρίσκεται στή Σάμο. Έτοι πηγαίνουν συλλαμβάνουν τόν Γεώργιο τόν βάζουν φυλακή και μετά από τρεις ήμέρες του έκαναν και τήν περιτομή.

Κατόπιν για να τόν τιμήσουν τόν βάζουν φύλακα και έργάτη σ' ένα τζαμί. Έκει ο Γεώργιος για 10 ήνες μεθοΰσε συνεχώς, αλλά κάποια στιγμή συνειτίσθηκε και έφυγε άπό εκεί ζώντας συνετά και προσεκτικά. Μάλιστα άρχισε να ζητά συγγνώμη άπό τήν γυναίκα του και άπ' όλους τούς συγγωριανούς του, άσπου στίς 3 Απριλίου ήμέρα Τετάρτη πήγε στόν κοιτή και του είπε ότι κακώς άλλαξοπίστηκε. Τότε άρχισαν οί άπειλές, οί εκφοβισμοί και ή φυλάκιση, αλλά ο άγιος ένα μόνο επιθυμούσε να επιστρέψει στήν άληθινή του πίστη.

— Πήγαινε άνθρωπέ μου, του λέγει ο κοιτής και μή ζητάς περιπέτειες. Άντε να ζήσεις τή ζωή σου.

— Τήν ζωή μου θα τήν ζήσω μόνο κοντά σ' Αυτόν πού είναι τό άφεντικό της ζωής μας, γιατί μόνο ο Χριστός μας είναι ή ΖΩΗ.

— Δέν χρειάζομαστε διδασκαλίες. Κόψτε του τό κεφάλι.

Όμως ο Κύριος πού ξέρει να τιμά τούς μετανοούντας, έστειλε τήν θ. Χάρη του και τότε τό νεκρό σωμα του άγίου όλη τήν νύκτα, σάν άλλος ήλιος φώτιζε τήν γύρω περιοχή. Αυτό όμως έγινε άφορμή να συγκεντρωθούν εκεί όλοι οί Χριστιανοί οί όποιοι τόν έθαψαν ως άφου συνέβησαν και πολλές θεραπειές. Η Έκκλησία μας τόν τιμά στίς 5 Απριλίου για να μας δίδει τήν έλπίδα της μετάνοιας και τής επιστροφής στόν δρόμο της σωτηρίας.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

B. Η ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑ ΤΟΥ ΙΕΡΕΩΣ

2. Ο καιρός. Αφού λοιπόν ο ιερέυς αυτό που θά τελήσει είναι έργο του Θεού τότε θά πρέπει και η προετοιμασία του νά είναι ανάλογη. Βέβαια ο κληρικός, εκτός από τήν προετοιμασία που έχει ο λαϊκός, κάνει και μιάς άλλης μορφής προετοιμασία, που είναι πλέον στόν χώρο του ιεροῦ ναοῦ, όπου ο ιερέυς κάθε πράξη του τήν τελεί μέσα από συμβολισμούς και μέ τήν ανάλογη προσευχή.

Εισερχόμενος λοιπόν στόν ιναό τελεί μία μικρή προσευχή προετοιμασίας και εισόδου του στόν ιναό που λέγεται "καιρός". Είναι όνομασία παρμένη από τά λόγια του διακόνου που για νά ξεκινήσει ο ιερέυς τά της θυσίας έρχεται ο διάκονος κοντά του και του λέγει: «**Καιρός του ποιῆσαι τῷ Κυρίῳ δέσποτα ἅγιε**», είναι πλέον ώρα νά προσφέρουμε στόν Κύριο.

Τά πρώτα χρόνια οι διάφορες ακολουθίες και η λειτουργία είχαν διαφορετικό πλαίσιο. Σιγά σιγά όμως διαμορφώθηκαν όπως τά ξέρουμε σήμερα. Έτσι λοιπόν κατά τήν διάρκεια τῶν διαφορών ἔκτων τῶν μοναχῶν πήγαινε ο διάκονος στόν κληρικό και του υπενθύμιζε ότι ἦλθε ἡ ώρα νά προχωρήσουμε στά της θείας λειτουργίας. Αὐτή ἡ προετοιμασία του ιερέως διά της προσευχῆς έχει νά μᾶς δείξει ότι κι εμεῖς στήν ζωή μας κάθε τι που κάνουμε πρέπει νά τό ξεκινούμε μέ τήν προσευχή. Σχεδόν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ξεκινούν τήν ἡμέρα τους χωρίς προσευχή, γιατί ὑπάρχει τό ἄγχος νά

* 1. Γεωλιτή ἑμιλιάν που ἐκφώνονται κάθε ἑβδομάτη στή Συναγωγή Πνευματικά Κέντρα τῶν Ἱερῶν Ναῶν, Μεταμορφώσεως του Σωτῆρος Πλαταμῶνας, Ν.γ.Μαρίνης Ν.Πόρου, Ν.γ.Παπατελεσίμου και Ν.γ.Γεωργίου Λόφου.

προλάβουμε τίς δουλειές μας. Ἄν όμως τό βασιμώτερο μέρος τῆς ζωῆς μας τό ξεκινούμε χωρίς τήν ἀναζήτηση τῆς βοήθειας του Θεοῦ τότε φυσικά εἶναι ἀδύνατο νά προλάβουμε τίς ἐργασίες μας, ἄν και ἡ πιό βασιμική ἐργασία μας εἶναι νά προλάβουμε τήν σωτηρία μας. Γι' αὐτό και λέγει ο Κύριος «**τί γὰρ ὠφελεῖται ἄνθρωπος ἐάν τόν κόσμον ὅλον κερδήσῃ, τήν δε ψυχήν αὐτοῦ ζημιωθῆ**» Mt 16.26.

Ἀκόμη μέ προσευχή νά ξεκινούμε μία καινούργια μας ἐργασία, μία ὑπόθεση, ἕνα ταξίδι κι ὅ,τι ἄλλο, ἔτσι ὥστε ἡ ζωή μας νά εἶναι παραδομένη στό θέλημα του Θεοῦ και στήν δική μας ὑπομονή. Παρατηρεῖ δέ και ὁ ἁπ. Ἰάκωβος: «**Ἄγε νῦν οἱ λέγοντες· σήμερον και αὔριον πορευσόμεθα εἰς τήνδε τήν πόλιν και ποιήσομεν ἐκεῖ ἐνιαυτὸν ἕνα και ἐμπορευσόμεθα και κερδήσομεν· οἵτινες οὐκ ἐπίστασθε τὸ τῆς αὔριον· ποία γὰρ ἡ ζωὴ ὑμῶν; ἀτιμὶς γὰρ ἔσται ἡ πρὸς ὀλίγον φαινομένη, ἐπειτα δὲ και ἀφανιζομένη**» ἀντί του λέγειν ὑμᾶς, ἐάν ὁ Κύριος θελήσῃ, και ζήσομεν και ποιήσομεν τοῦτο ἢ ἐκεῖνο. νῦν δὲ καυχᾶσθε ἐν ταῖς ἀλαζονείαις ὑμῶν· πᾶσα καύχησις τοιαύτη πονηρά ἐστιν. εἰδοὶ οὖν καλὸν ποιεῖν και μὴ ποιοῦντι, ἁμαρτία αὐτῷ ἐστιν» Ἰακ 4.13-17.

Λέγει δέ και ὁ ἁγ.Μάξιμος ὁ ὁμολογητής. «**Ὁ ἀγαπῶν τόν Θεόν, ἀγγελικόν βίον ἐπί τῆς γῆς ζῆ, νηστεύων και ἀγρυπνῶν, ψάλλον και προσευχόμενος, και περί παντός ἀνθρώπου ἀεί καλόλογιζόμενος**».

α. Τροπάρια του "Καιροῦ" . Κάποια στιγμή κατά τήν ἀκολουθία του ὄρθρου οἱ ἱερεῖς πηγαίνουν ἐμπρός εἰς τόν δεσποτικό θρόνο και βάζουν μετάνοια. Πού σημαίνει ότι ὁ ιερέυς πράττει τό κάθε τι ἐξ ὀνόματος του ἐπισκόπου, ὁ ὁποῖος έχει τέλεια ιερωσύνη, διότι μόνον αὐτός δέχεται τήν ἀποστολική διαδοχή, ἐνῶ ὁ ιερέυς έχει τήν ἐντολή του ἐπισκόπου νά τελεί κάποια μυστήρια (π.χ. τό μυστήριο τῆς ἐξομολογήσεως δέν τελοῦν ὅλοι οἱ ἱερεῖς).

Κατόπιν στέκονται ἐμπρός στήν κλειστή Ὁραία Πύλη¹ και

* 1. Ἡ Ὁραία Πύλη κατ' ἀρχάς ἦταν ἡ κεντρική Πύλη που ὡδηγοῦσε ἀπό τόν Πρόναο, Νάρθηκα, στόν κυρίως ναό. Ὑπῆρχαν ἄλλες δύο θύρες δεξιά και ἀριστερά τῆς κεντρικῆς θύρας, ἀλλά ἐκεῖνες ἦταν πιό ἀπλές ἐνῶ ἡ κεντρική ἦταν στολισμένη και πιό πλούσια και περιούσε μόνο ὁ Ἀὐτοκράτορας, γι' αὐτό λέγεται Ὁραία Πύλη. Ὅταν όμως ἀργότερα εἰσῆχθη στούς ἱναούς τό διαχωριστικό τέμπλο τότε ὀνομάσθηκε ἔτσι ἡ κεντρική Πύλη του Ἱεροῦ Βήματος, ἀπό τῆν ὁποία δέν διέρχεται παρά μόνο ὁ ιερέυς.

λέγουν: τό «εὐλογητός ὁ Θεός», «τό Βασιλεῦ Οὐράνιε», πού εἶναι μιὰ προσευχή πρὸς τό ἅγιο Πνεῦμα τό ὁποῖο, μετά τήν Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου μας, ὑπηρετεῖ τόν ἄνθρωπο στό θέμα τῆς σωτηρίας του, καί τό «Τρισάγιο» (δηλαδή τρεῖς φορές τό ἅγιος ὁ Θεός, μετά Παναγία Τριάς καί τέλος Πάτερ ἡμῶν). Αὐτά πρέπει ὅλοι μας νά τά ξέροουμε καί νά ἀποτελοῦν τήν ἀρχή κάθε μας προσευχῆς.

● **Μετά λέγει τά ἑξῆς τροπάρια.** α. «Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς· πάσης γάρ ἀπολογίας ἀποροῦντες, ταύτην σοι τήν ἰκεσίαν ὡς Δεσπότη, οἱ ἁμαρτωλοὶ προσφέρομεν· ἐλέησον ἡμᾶς». Εἶναι πολὺ βασικό νά ξέροουμε τί νά λέμε στήν προσευχή μας. Ἐμεῖς συνήθως μπαίνουμε στό θέμα μας γιά νά τελειώσουμε καί ποτέ δέν προσέχουμε πῶς καί τί λέμε. Ἐδῶ βλέπουμε ὅτι ἀμέσως γίνεται μιὰ εἰσαγωγή ταπεινή καί γεμάτη ἐπίγνωση τῆς δικῆς μας ἀδυναμίας καί ἀνικανότητος, μπροστά στήν δύναμη τοῦ Θεοῦ τόν ὁποῖο ὀνομάζει Κύριο.

Κύριε, ἐλέησέ με. Δηλαδή εἶσαι ὁ Κύριος, τό ἀφεντικό, ἔχεις κάθε ἐξουσία, κι ἐγώ δέν εἶμαι καί δέν ἔχω τίποτα. Ἡ πρόταση αὐτή μοιάζει μέ τήν φωνή τοῦ ζητιάνου πού ζητᾶ ἐλεημοσύνη. Ἄν δέν νιώσω ὅτι ἔχω κάποια μεγάλη ἀνάγκη καί ὅτι κάτι μοῦ λείπει, εὐκολα ζητιάνος δέν γίνομαι. Ὅταν ὅμως νιώσω ὅτι μοῦ λείπουν τά βασικά στοιχεῖα τῆς ζωῆς τότε ταπεινώνομαι καί ζητιανεύω γιατί θέλω νά ζήσω. Ἔτσι καί στήν πνευματική μας ζωή, ἂν δέν νιώσουμε τήν ἀνάγκη ὅτι κάτι βασικό μᾶς λείπει τότε εὐκολα δέν καταφεύγουμε στήν προσευχή μέ ἔνταση καί αἴσθηση.

πάσης γάρ ἀπολογίας ἀποροῦντες. Δηλαδή νιώθουμε μιὰ ἀμηχανία γιά τό τί καί πῶς νά σοῦ τό ζητήσουμε, ὄχι γιατί Ἐσύ δέν θέλεις νά μᾶς ἀκούσεις, ἀλλά γιατί ἐμεῖς εἴμεθα ἁμαρτωλοὶ καί δέν ἔχουμε τήν δύναμη καί τόν τρόπο νά μιλήσουμε μαζί Σου καί νά ζητήσουμε κάτι ἀπό Σένα πού ἐξουσιάζεις τά πάντα.

ταύτην σοι τήν ἰκεσίαν ὡς Δεσπότη, οἱ ἁμαρτωλοὶ προσφέρομεν. Ἐχοντας λοιπόν ἐνώπιόν μας αὐτά τολμοῦμε νά σοῦ ζητήσουμε, ἂν καί ἁμαρτωλοὶ, μιὰ χάρη· ἐλέησον ἡμᾶς.

β. «Δόξα Πατρί». **Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς· ἐπί σοί γάρ πεποιθήμεν. Μή ὀργισθῆς ἡμῖν σφόδρα, μηδέ μνησθῆς τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν· ἀλλ' ἐπίβλεψον καί νῦν ὡς εὐσπλαχνος, καί λύτρωσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν· σύ γάρ εἶ Θεός ἡμῶν, καί ἡμεῖς λαός σου· πάντες ἔργα χειρῶν σου, καί τό ὄνομά σου ἐπικεκλήμεθα».**

Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς· ἐπί σοί γάρ πεποιθήμεν. Μπορεῖ μέν νά εἴμαστε ἁμαρτωλοὶ, ἀλλά μόνο σέ Σένα στηρίζουμε τίς ἐλπίδες μας καί ὄχι στοὺς μάγους, στά πλούτη, στίς ἀνέσεις.

Μή ὀργισθῆς ἡμῖν σφόδρα, μηδέ μνησθῆς τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν· Μή θυμώσεις μαζί μας πού, ἂν καί ἁμαρτωλοὶ, τολμοῦμε νά σοῦ μιλήσουμε καί μή θυμηθεῖς τίς ἁμαρτίες μας γιά νά μή γίνουν ἐμπόδιο στήν ἐπικοινωνία μας.

Καί πράγματι ὁ Θεός ἔχει τόσο μεγάλη ἀγάπη ὥστε ὑπακούει στό αἴτημά μας αὐτό καί ξεχνᾶ τίς ἁμαρτίες ὄλων μας γι' αὐτό, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἁμαρτωλοὶ καί δίκαιοι, ζοῦμε κι ἀπολαμβάνουμε τόν κόσμο αὐτό, πού εἶναι δικό του δημιούργημα. Ὁ διόβολος ὅμως δέν ξεχνᾶ τίς ἁμαρτίες μας. Γι' αὐτό, στό τέλος τῆς ζωῆς μας, ἁμαρτίες τίς ὁποῖες δέν ἐξομολογηθήκαμε, θά τίς θυμῆσει στόν Θεό ἡ κακία τοῦ διαβόλου καί ὁ δικός μας ξεπεσμός ἀπό τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ, διότι ὁ Θεός περιμένει τήν μετάνοιά μας γιά νά ξεχάσει, ἀλλά ἐμεῖς θέλουμε νά περιφρονοῦμε αὐτό τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ.

Ἄλλ' ἐπίβλεψον καί νῦν ὡς εὐσπλαχνος, καί λύτρωσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν· Ὡς εὐσπλαχνος λοιπόν πού εἶσαι, ἔλα νά μᾶς προσέξεις καί νά μᾶς ἀκούσεις καί τελικά νά μᾶς λύτρωσεις ἀπό τοὺς ἐχθρούς μας. Νά μᾶς λύτρωσεις ἀπό καταστάσεις καί ἀπό ἀνθρώπους πού δέν μᾶς ὀδηγοῦν στήν ἀπελευθέρωση ἀπό τά δεσμά τῆς ἁμαρτίας καί τοῦ θανάτου. (Λυτρώων σημαίνει ὅτι πληρώνω λύτρα, δηλαδή χροῖματα, σέ κάποιον γιά νά τόν ἐλευθερώσω ἀπό τά δεσμά τῆς αἰχμαλωσίας).

Σύ γάρ εἶ Θεός ἡμῶν, καί ἡμεῖς λαός σου· Μπορεῖ νά εἴμαστε ἁμαρτωλοὶ, ἀλλά εἶσαι Θεός μας καί ἐμεῖς εἴμαστε δικός σου λαός. Δηλαδή ὅσο ἁμαρτωλοὶ κι ἂν εἴμαστε δέν πάμε πουθενά ἄλλοῦ καί δέν θέλουμε νά ἀνήκουμε σέ κανέναν ἄλλον.

Πάντες ἔργα χειρῶν σου, καί τό ὄνομά σου ἐπικεκλήμεθα. Εἴμαστε δικά σου δημιουργήματα πού τά ἔκανες ἐσὺ ὥραϊα κι ἐμεῖς τά καταστρέψαμε καί γι' αὐτό δέν ζητοῦμε βοήθεια παρὰ μόνο φωνάζοντας τό δικό Σου ὄνομα.

γ. «**Καί νῦν**» Σέ ὅλα τά τροπάρια πάντα στό πρό τελευταῖο ὑπάρχει τό **Δόξα Πατρί..** καί στό τελευταῖο ὑπάρχει τό **Καί νῦν...** πού ἀναφέρεται πάντοτε στό πρόσωπο τῆς Ὑπ.Θεοτόκου. Κανένας ἕννος δέν τελειώνει χωρὶς τήν ἀναφορά καί στό πρόσωπο τῆς Θεοτόκου.

ΤΑ ΨΕΥΔΗ ΤΗΣ ΔΙΑΝΟΙΑΣ*

Ἐλω νά σᾶς υπενθυμίσω, ἀδελφοί, ὀλίγα για τό ψεῦδος. Διότι βλέπω νά μή προσπαθεῖτε πολύ νά κρατήσετε τήν γλῶσσα σας, κι ἀπό αὐτό εὐκόλα παρασυρόμαστε σέ πολλά. Βλέπετε, ἀδελφοί μου, ὅτι σέ κάθε πράγμα, καθώς σᾶς λέγω πάντοτε, δημιουργεῖται συνήθεια, καί στό καλό καί στό κακό. Χρειάζεται λοιπόν πολλή ἐγρήγορηση, γιά νά μήν ἀρπαζόμαστε ἀπό τό ψεῦδος. Διότι κανείς ψευδολόγος δέν εἶναι ἐνωμένος μέ τόν Θεό, τό ψεῦδος εἶναι ξένο πρὸς τόν Θεό. Διότι εἶναι γραμμένο ὅτι «τό ψεῦδος εἶναι ἀπό τόν πονηρό» καί ἐπίσης, «ψεύστης εἶναι καί πατήρ τοῦ ψεύδους» Ἰω.8.44. Λοιπόν πατέρα τοῦ ψεύδους καλεῖ τόν Διάβολο. Ἡ δέ ἀλήθεια εἶναι ὁ Θεός· διότι αὐτός λέγει, «ἐγώ εἶμαι ἡ ὁδός, ἡ ἀλήθεια καί ἡ ζωή» Ἰω.14.6. Βλέπετε λοιπόν ἀπό ποῦ χωριζόμαστε καί σέ ποιόν προσκολλάμαστε διά τοῦ ψεύδους, στόν πονηρό. Ἐάν λοιπόν θέλουμε πραγματικά νά σωθοῦμε, δεφίλουμε νά ἀγαπᾶμε τήν ἀλήθεια μέ ὅλη τή δύναμη καί ὅλο τό ζῆλο καί νά φυλάττουμε τοὺς ἑαυτοὺς μας ἀπό κάθε ψεῦδος, γιά νά μήμας χωρίσει ἀπό τήν ἀλήθεια καί τή ζωή.

Υπάρχουν δέ τρεῖς τρόποι ψεύδους, ὁ ψευδόμενος κατά διάνοια, ὁ ψευδόμενος μέ τά λόγια του καί ὁ ψευδόμενος μέ τόν τρόπο τῆς ζωῆς του, δηλαδή ὁ ὑποκριτής.

Ὁ ψευδόμενος κατά διάνοια εἶναι ἐκεῖνος πού δέχεται ὑπόνοιες.

Δηλαδή ἐάν αὐτός δεῖ κάποιον νά μιλάει μέ τόν ἀδελφό του, ὑποπτεῖται καί λέγει ὅτι "μιλοῦν γιά μένα". Κι ἂν διακόψουν τήν

ὁμιλία, πάλι ὑποπτεῖται ὅτι γι' αὐτόν διέκοψαν. Ἐάν πεῖ κανείς λόγο, ὑποπτεῖται ὅτι τόν εἶπε γιά νά τόν θλίψει, καί γενικά σέ κάθε πράγμα, ὑποπτεῖται ἔτσι τόν πλησίον λέγοντας, "γιά μένα ἔκανε τοῦτο, γιά μένα εἶπε τοῦτο, γιά τόν σκοπό αὐτό ἐγινε τό ἄλλο". Αὐτός εἶναι ὁ ψευδόμενος κατά διάνοια, διότι δέν λέγει τίποτε τό ἀληθινό, ἀλλά ὅλα ἀπό ὑποψία. Ἀπό αὐτό λοιπόν προέογονται οἱ περιέργειες, οἱ καταλαλιές, τό κρυψάκουμα, τό μάλωμα, ἡ κατάκοιση.

Υπάρχουν περιπτώσεις πού κάποιος ὑποπτεῖται κάτι καί τά γεγονότα τό ἀποδεικνύουν ἀληθινό, καί γιά τόν λόγο αὐτό μέ τήν πρόφαση ὅτι θέλει νά διορθώσει τόν ἑαυτό του, ἐρευνᾶ πάντοτε γύρω του... Ἐάν δέ πραγματικά θέλει νά διορθωθεῖ, δέν πρέπει νά ταραχθεῖ ὅταν τόν διορθώνουν ἀλλά νά εὐχαριστήσει καί τότε θά διορθωθεῖ. Ἐάν δεῖ ὁ Θεός ὅτι τέτοια εἶναι ἡ προαίρεσή του, ποτέ δέν θά τόν ἀφήσει νά πλανηθεῖ, ἀλλά στέλλει πάντοτε ἐκεῖνον πού πρέπει νά τόν διορθώσει. Τό νά λέγει δέ ὅτι "πιστεῦω στίς ὑποψίες μου γιά νά διορθωθῶ" καί ἔτσι νά κρυφακοῦει καί νά περιορᾶται, εἶναι δικαίωμα τοῦ διὰ βόλου πού θέλει νά ἐπιβουλευθεῖ τοὺς ἀνθρώπους.

Κάποτε, βλέποντας μιᾶ γυναῖκα στά μάτια κατάλαβα ὅτι εἶναι πόρνη. Πῆγα στόν ἄββᾶ Ἰωάννη καί τοῦ τό ἐκμυστηρεῦθηκα καί τότε ἐκεῖνος μοῦ λέγει, «μπορεῖ ἔτσι νά εἶναι, ἀλλά πού ξέρεις ἂν αὐτή δέν ἀγωνίζεται νά διορθωθεῖ».

Ποτέ λοιπόν νά μή πιστεύεις στίς ὑποψίες σου· διότι στραβός χάρακας καί τά ἴσια τά κάνει στραβά. Ψευδεῖς εἶναι οἱ ὑποψίες καί βλάπτουν. Ἐτσι στή ζωή μου ἔμαθα νά μήν πιστεῦω στίς ὑποψίες. Δέν ὑπάρχει χειρότερο πράγμα στή ζωή μας ἀπό τίς ὑπόνοιες· Οἱ ὑπόνοιες καί οἱ καχυποψίες εἶναι τόσο ἐπιβλαβεῖς πού ὅταν χρονίσουν μέσα στήν ψυχή μας μᾶς κάνουν νά νομίζουμε ὅτι βλέπουμε στήν πραγματικότητα πράγματα πού οὔτε ὑπάρχουν, ἀλλά καί οὔτε ὑπῆρξαν ποτέ.

Κάποτε, ὅταν ἦμουν στό κοινόβιο, εἶχαμε ἕναν ἀδελφό πού εἶχε ἔντονα τό πάθος τῆς καχυποψίας. Πίστευε ὅτι κάθε τι πού ὑποπτεῖται ἦταν ἀληθινό. Μέ τόν καιρό οἱ δαίμονες τόν ἐπεισαν νά πλανᾶται τόσο, ὥστε μιᾶ μέρα πῆγε στόν κῆπο γιά νά κατασκοπεύσει ἕναν ἀδελφό πού πάντοτε τόν παρατηροῦσε καί τόν κρυφακοῦγε. Ἐκεῖ τοῦ φάνηκε ὅτι βλέπει ἕναν ἀδελ-

* ΤΟΥ ΑΒΒΑ ΔΩΡΟΘΕΟΥ ΕΡΓΑ Ε.Π.Ε. ΦΙΛΟΚΑΛΙΑ 7.12 σελ.435-451

φρό νά κλέπτει σῦκα. Ἀφοῦ ἔπεισε τόν ἑαυτό του ὅτι πράγματι ἔτσι ἔγινε παρατηροῦσε μετά νά δει ἂν ὁ ἀδελφός θά πάει νά κοινωνήσει. Μόλις τόν εἶδε νά ἐτοιμάζεται νά κοινωνήσει τόν σταμάτησε λέγοντας στόν γέροντα ὅτι τόν εἶδε νά κλέπτει σῦκα. Ὁ γέροντας, συνेतός πού ἦταν, ἀνεζήτησε τόν ἀδελφό κι ὅταν διεπίστωσε ὅτι ὁ ὑποτιθέμενος κλέπτης, ὄχι μόνο στόν κῆπο δέν πήγε, ἀλλά ὅτι ἀπουσίαζε ἀπό τό κοινόβιο σέ κάποια ἐργασία, τότε κάλεσε τόν ἀδελφό πού εἶχε τίς ὑπόνοιες καί τόν τιμωρεῖ ἀπαγορεύοντάς του τήν θ.κοινωνία.

Τό ἔκανε δέ αὐτό γιά τρεῖς λόγους: γιά νά κατασχυνθεῖ ὁ διάβολος, νά παραδειγματισθεῖ αὐτός πού σπειρεῖ τίς ὑπόνοιες καί νά μάθουν νά μή ὑποχωροῦν στίς ὑποψίες τους.

Κι ἄλλα παρόμοια καί κατά διαφόρους τρόπους μᾶς διηγήθηκαν οἱ πατέρες, γιά νά μᾶς ἐξασφαλίσουν ἀπό τήν βλάβη τῶν ὑπονοιῶν καί ἀπό τίς ὑποψίες γιά τοῦς ἄλλους.

Ἄς προσπαθήσουμε λοιπόν, ἀδελφοί, μέ ὅλη τήν δύναμή μας νά μή πιστεύουμε στίς ὑπόνοιές μας. Τίποτε ἄλλο δέν ἀπομακρύνει τόν ἄνθρωπο ἀπό τό νά προσέχει τίς δικές του ἁμαρτίες, κάνοντάς τον πάντοτε κατάλληλο νά περιοργάζεται ὅσα δέν τοῦ ἀνήκουν.

Τό νά διατηροῦμε μέσα μας ὑπόνοιες καί ὑποψίες γιά τοῦς ἄλλους, αὐτό γίνεται αἰτία πολλῶν κακῶν, ταραχῶν καί θλίψεων. Ὅταν ἕνας ἄνθρωπος ἐμπιστεύεται τίς ὑποψίες του καί τίς ὑπόνοιές του δέν ἔχει ποτέ χρόνο γιά νά ἀποκτήσει τό φόβο τοῦ Θεοῦ.

Κι ἂν λοιπόν σπαροῦν σέ μᾶς ὑπόνοιες ἐξ αἰτίας τῆς κακίας μας, ἀμέσως ἄς τίς μετατρέψουμε σέ καλές ὑποψίες, σέ καλές σκέψεις γιά νά μή μᾶς βλάπτουν. **Διότι οἱ ὑπόνοιες εἶναι κακές καί ποτέ δέν ἀφήνουν τήν ψυχή νά εἰρηνεύσει.**

Ἐκεῖνος δέ πού ψεύδεται μέ τά λόγια του προτιμᾷ νά πεί ἄλλους δέκα λόγους ψευδεῖς γιά νά δικαιολογηθεῖ παρά νά δειξέι μετάνοια καί νά ζητήσει συγχώρεση. Ἐάν δέ τοῦ ἀποκαλύψει κάποιος τό ψεῦδος του τότε ἀλλάζει καί τροποποιεῖ τά λόγια του, γιά νά ἀποδείξει ὅτι ἔχει δίκαιο.

ΚΑΠΟΤΕ ΤΟ ΨΕΥΔΟΣ ΘΕΛΗΣΕ
ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΜΑΣ ΝΑ ΚΑΤΑΡΓΗΣΕΙ
ΑΛΛΑ ΤΟ ΜΟΝΟ ΠΟΥ ΚΑΤΑΦΕΡΕ ΗΤΑΝ
ΝΑ ΤΗΝ ΑΝΑΔΕΙΞΕΙ...!!!

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

● Κρατᾶς μιά λαμπάδα στό χέρι καί φωνάζεις **Χριστός Ἀνέστη**, ἀλλά ἔξερεις ὅτι κρατᾶς καί μιά λαμπάδα στήν καρδιά σου πού εἶναι δῶρο Θεοῦ, πού εἶναι

τό κατ'εἰκόνα καί καθ'ομοίωση δική του;

● Ἔχεις μιά χαρά στήν χεῖρά σου καί φωνάζεις **Χριστός Ἀνέστη**, ὅμως ἔξερεις ὅτι αὐτά τά χεῖρά μαζί μέ τήν χαρούμενη ψυχή σου ἀπέκτησαν τά δῶρα τῆς ἀφθαρσίας καί τῆς ἀθανασίας;

● Ὑπάρχει μιά λάμψη στό πρόσωπό σου φωνάζοντας **Χριστός Ἀνέστη**, πρόσεξες ὅμως ὅτι ὁ Ἀναστάς Ἰησοῦς Χριστός σοῦ μεταδίδει ἀπ' τήν ἀφθαρτή λάμψη τῆς Ζωῆς του;

● Γέμισες μέ χαρές καί μέ εὐχές «**Χριστός Ἀνέστη**» καί μένεις ἄδειος ἀπ' τήν χαρά πού θά σοῦ δώσει τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Κυρίου μας;

● Γεύεσαι τά γεγονότα τῶν Πασχαλιῶν ἑορτῶν πού ἔχουν αἰχμαλωτίσει αἰῶνες τώρα τοῦς ἄνθρώπους καί δέν κατάλαβες ἀκόμη ὅτι **Αὐτός πού Ἀναστήθηκε σοῦ προσφέρει κι ἐσένα μιά Αἰώνια Ζωή κοντά του;**

● **ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ**, φίλοι μου, καί γέμισε ἡ ζωή μας μέ τήν ὑπομονή στίς θλίψεις καί τήν χαρά τῆς Αἰωνίου Ζωῆς.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΑΓΙΟΓΡΑΦΙΚΗΣ ΜΕΛΕΤΗΣ

Α Μ Ω Σ

ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΣΤΙΧΟΣ

Δ	28	-	4	H.	1	-	6
Τ	29	-	4	H.	7	-	14
Τ	30	-	4	Θ.	1	-	7
Π	1	-	5	Θ.	8	-	15

ΜΙΚΑΙΑΣ

Π	2	-	5	A.	1	-	7
Δ	5	-	5	A.	8	-	16
Τ	6	-	5	B.	1	-	6
Τ	7	-	5	B.	7	-	13
Π	8	-	5	Γ.	1	-	6
Π	9	-	5	Γ.	7	-	12

Δ	12	-	5	Δ.	1	-	6
Τ	13	-	5	Δ.	7	-	14
Τ	14	-	5	E.	1	-	6
Π	15	-	5	E.	7	-	14
Π	16	-	5	ΣΤ.	1	-	8

Δ	19	-	5	ΣΤ.	9	-	16
Τ	20	-	5	Z.	1	-	10
Τ	21	-	5	Z.	11	-	20

Ι Ω Η Λ

Π	22	-	5	A.	1	-	10
Π	23	-	5	A.	11	-	20
Δ	26	-	5	B.	1	-	6
Τ	27	-	5	B.	7	-	13
Τ	28	-	5	B.	14	-	20
Π	29	-	5	B.	21	-	27
Π	30	-	5	Γ.	1	-	5

« ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΗΝ ΓΑΛΛΙΑΙΑ »

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤ. ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΕΝΟΡ. ΠΝΕΥΜ. ΚΕΝΤΡ. ΜΕΛΕΤΗΣ ΑΓ. ΓΡ. ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΑΡΧΙΜ. Ν. Θ. Κ. ΙΕΡΟΚΗΡΥΞ Ι. Μ. ΚΙΤΡΟΥΣ-ΚΑΤΕΡΙΝΗΣ & ΠΛΑΤΑΜΩΝΟΣ
ΤΗΛ. 2410 612 948 *ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ*
ΤΑ ΕΒΔΟΑ ΕΚΤΥΠΩΣΗΣ ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΟΥΝ ΕΥΛΑΒΕΙΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ ΕΚ ΠΛΑΤΑΜΩΝΟΣ - Η ΕΝΟΡΙΑ ΑΓ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΛΟΦΟΥ & ΟΙ ΓΡΑΦΙΚΕΣ ΤΕΧΝΕΣ ΑΡΧΙΗΣ - ΜΕΛΑΝΟΣ.

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: **Μελανός α.ε.** ΛΑΡΙΣΑ ☎2410533888